

Arrest

nr. 175 225 van 22 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 mei 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 6 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DOUTREPONT, die loco advocaat C. DRIESEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 juli 2009 dient de verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 6 mei 2013 beslist de gemachtigde dat deze aanvraag ontvankelijk maar ongegrond is. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.07.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 03.05.2013 (zie gesloten omslag) blijkt dat "dit medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens date en aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997 nr. 30240/96, D. v. United Kingdom)."

"Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel

risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel

risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het

land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf."

1.3. Nog op 6 mei 2013 geeft de gemachtigde de verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) af.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van V. T. K., Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...] nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven²

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1 ° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of visum

1 Het betreft hier de andere Staten die partij zijn bij de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen werpt de verweerder een exceptie van niet-ontvankelijkheid op in de mate dat het beroep is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 mei 2013. De verweerder stelt dat dit bevel werd genomen in toepassing van de gebonden bevoegdheid die blijkt uit artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet zodat bij een gebeurlijke vernietiging hoe dan ook een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgeleverd.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet, kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoeker in het Rijk verblijft zonder geldig paspoort met een geldig visum. In dit geval voorziet artikel 7, eerste lid dat een bevel om het grondgebied te verlaten “moet” worden afgegeven.

Evenwel dient er op te worden gewezen dat er van enige gebonden bevoegdheid geen sprake meer is indien *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* aan de orde zijn in het concrete geval van de verzoekster (cf. artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet).

De Raad wijst er in dit verband op dat de verzoekster, in wat als een tweede middel kan worden beschouwd, ten aanzien van het bestreden bevel de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief, die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM, kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De verweerder stelt in zijn exceptie dat de verzoekster geen schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. De argumentatie van de verweerder kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd om reeds *a priori* het belang van de verzoekster te ontzeggen (cf. RvS 8 december 2015, nr. 233.162; RvS 14 mei 2014, nr. 227.386; RvS 31 januari 2013, nr. 222.331; RvS 10 februari 2009, nr. 190.338).

Er kan *in casu* niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekster geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang, dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat de verzoekster zich tevens beroept op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekster betoogt als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St, nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die in zijn verslag dd. 03.05.2013 in essentie uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening (eigen onderlijning):

"(...) dit is een wijdverspreide chronische aandoening die zelfs onbehandeld op korte termijn geen grote risico's inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. (...) De voorgeschreven therapie is wenselijk doch louter symptomatisch en derhalve niet levensnoodzakelijk of van enige invloed op dit chronisch probleem zelf.

(...)

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008 Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom).

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen (...)."

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen (Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking, zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Vrije vertaling: "niet de stabiliteit van de gezondheidstoestand, maar de ernst en de voortdurende zorg die deze vereist, is van belang".

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

Bovendien en niet in het minst verwijst verzoekster naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29 juni 2012 nr 83956, dat stelt dat in ieder geval ook dient te geoordeeld te worden of de aanvrager ook niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (eigen onderlijning):

"In de bestreden beslissing kan dus worden gelezen dat de gemachtigde van oordeel is dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit ("direct levensbedreigend"), zoals vermeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vermeldt echter eveneens dat het gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.

In casu zou kunnen gesteld worden dat, nu in eerste instantie werd geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, hij in tweede instantie zeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toekomt en die niet terug te vinden is in de motieven van de bestreden beslissing.

De verwerende partij stelt dat terecht de formele motiveringsplicht niet vereist dat voor elk motief een bijkomende uitleg moet gegeven worden, doch deze bemerking doet geen afbreuk aan het feit dat de motivering van een bestuurlijke beslissing de bestuurde minimaal moet toelaten te begrijpen waarom

deze beslissing genomen werd zodat hij met kennis van zaken zijn rechtsmiddelen kan aanwenden. Deze vereiste impliceert dat wanneer geponeerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat niet toe tot een ander besluit te komen."

Verzoeker verwijst ook naar het arrest nr. 84293 van 6 juli 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (eigen onderlijning):

"In het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat als een onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing kan worden beschouwd, wordt weliswaar aangegeven dat "volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens [...] de graad van ernst, gevegd door artikel 3 van het EVRM immers een aandoening [vereist] die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte", maar er wordt niet op een begrijpelijke manier verwoord op welke wijze dit gegeven aanleiding kan geven tot de vaststelling dat eerste verzoekende partij tevens geen ziekte heeft die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst."

Verzoekster stelt vast dat gedaagde deze rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen negeert.

Gedaagde (of althans de arts-adviseur in zijn verslag) baseert zich op rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens over artikel 3 EVRM (EHRM 27 mei 2008, nr.2656/05), doch deze werd verkeerd of toch minstens te beperkend geïnterpreteerd.

Volgens verschillende recente arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt het EHRM 'directe levensbedreiging' en 'kritieke gezondheidstoestand' geenszins als absolute voorwaarde om te kunnen spreken van een schending van artikel 3 EVRM (RvV nr. 92.397 dd. 29.11.2012 en RvV nr. 92.661 dd. 30.11.2012).

In het arrest nr. 93 870 dd. 18.12.2012 stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hierover het volgende (eigen onderlijning):

"Louter ten overvloede merkt de Raad daarnaast op dat in het advies van de ambtenaar- geneesheer van 6 juli 2012 wordt gesteld dat de ziekte of aandoening van verzoeker geen directe bedreiging inhoudt voor diens leven, in de zin dat geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. De arts-adviseur motiveert in wezen echter niet omtrent het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. Daardoor kan niet worden vastgesteld of er werd nagegaan of de ziekte of aandoening van verzoeker een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. In zoverre verweerder uit het gegeven dat er geen sprake is van een directe bedreiging voor het leven van verzoeker afleidt dat er evenmin sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, wijst de Raad erop dat deze stelling geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet immers drie afzonderlijke situaties.

Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan geenszins afgeleid worden dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt derhalve hij evenmin lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Temeer daar uit niets blijkt dat verzoeker lijdt aan een banale aandoening of ziekte. Ook gaat verweerder uit van een te beperkende interpretatie van de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen. Het EHRM stelt het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging immers niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren: "the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering,

pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost" (vrije vertaling: "de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost").

Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken RvV X van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van de ernst van de aandoening of de ziekte "levensbedreigend" dient te zijn "gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte". Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van "zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn". Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, m.a.w. een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. In haar beoordeling van artikel 3 van het EVRM weegt het EHRM verder het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en de graad van ernst van de aandoening. (Zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51 ; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.)

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond."

Een ruimer onderzoek door de DVZ arts en een ruimere motivering is aldus vereist.

Verzoeker verwijst tot slot nog naar volgende recente arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin de Raad bij analoge beslissingen van DVZ de rechtspraak van het EHRM analyseerde:

RvV nr. 92.258 van 27 november 2012 RvV nr. 92.444 van 29 november 2012 RvV nr. 92.863 van 4 december 2012 RvV nr. 96.671 van 7 februari 2013 RvV nr. 108.576 van 26 augustus 2013

Uit deze arresten blijkt dat de DVZ de 9ter bescherming moet verruimen omdat de EHRM rechtspraak te beperkend werd geïnterpreteerd en niet bepalend is volgens de RvV.

De RvV stelt vast dat artikel 9ter niet alleen verwijst naar naar een levensbedreiging, maar van toepassing is op drie verschillende situaties.

In casu steunt de bestreden beslissing op een deductie van de ambtenaar-geneesheer die geen steun vindt in artikel 9ter §1 lid 1 van de Vreemdelingenwet. In strijd met dit artikel werd niet nagegaan of er sprake is van een aandoening of een ziekte die een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Een ruimer onderzoek door de DVZ arts en een ruimere motivering is aldus vereist.

Dat de beslissing in ieder geval artikel 9ter schendt en dient te worden nietig verklaard.

Dat de beslissing in ieder geval artikel 9ter schendt en dient te worden nietig verklaard.

2.2. De verzoekster voert vooreerst een schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de materiële motiveringsplicht.

Zoals de verzoekster aangeeft, houdt de formele motiveringsplicht in dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem of haar aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekster stelt dat de bestreden beslissing er zich toe beperkt te verwijzen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer, merkt de Raad op dat een verwijzing naar een advies, in het licht van de motiveringsvereiste van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 een afdoende motivering vormt, indien de inhoud van dit advies aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat dit advies zelf ook afdoende is gemotiveerd (RvS 3 juni 2014, nr. 227.617; RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636). Hieronder zal blijken dat *in casu* hieraan is voldaan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu verwijst de verzoekster naar het bepaalde in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling houdt duidelijk twee onderscheiden mogelijkheden in wat betreft de ziekte voorgelegd door betrokkene, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Deze twee verschillende mogelijkheden moeten onafhankelijk van elkaar worden getoetst (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr.

228.778). Voor wat betreft de ziekte die een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene vormt, stemt artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet overeen met artikel 3 van het EVRM en in die mate heeft de Belgische wetgever artikel 9ter aan de interpretatie van artikel 3 van het EVRM door het EHRM willen verbinden (RvS 29 januari 2014, nr. 226 251). De tweede mogelijkheid gaat echter verder en vereist dat onafhankelijk van het reële risico voor het leven of de fysieke integriteit, tevens wordt onderzocht of de ziekte aanleiding kan geven tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer hiervoor geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, dienen de hierboven besproken risico's te worden beoordeeld door de ambtenaar-geneesheer, die hieromtrent advies verschaft ten behoeve van de bevoegde staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu blijkt dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 3 mei 2013. Dit advies werd samen met de bestreden beslissing aan de verzoekster ter kennis gebracht. Zodoende maken de motieven van het advies van 3 mei 2013 integraal deel uit van de thans bestreden beslissing, die er haar noodzakelijke grondslag in vindt.

Het advies van 3 mei 2013 luidt als volgt:

"(...) Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 03.07.2009.

I. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Deze 60 jarige doofstomme dame lijdt aan mentale retardatie, en heeft ook een arteriële hypertensie. Wat betreft de arteriële hypertensie, dit is een wijdverspreide chronische aandoening die zelfs onbehandeld op korte termijn geen grote risico's inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Wat betreft de mentale retardatie bij deze doofstomme dame, hiervoor hebben we ook in België geen goede oplossing. Het aangebracht gezondheidsprobleem in dit dossier betreft een aangeboren irreversibele aandoening van het gehoor en is niet beïnvloedbaar door medicamenteuze therapie. De voorgeschreven therapie is wenselijk doch louter symptomatisch en derhalve niet levensnoodzakelijk of van enige invloed op dit chronisch probleem zelf.

Gezien bovenvermelde, terugkeer impliceert naar ongeacht welk land geen enkele invloed heeft op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene.

Er zijn geen verdere medische complicaties geweest.

Er waren geen recente hospitalisaties en ook geen acute opstoten van wat dan ook.

II. Conclusie:

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

De verzoekster voert aan dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies in essentie uiteenzet dat er geen sprake is van een direct levensbedreigende aandoening. Zij stelt niet akkoord te kunnen gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar aanvraag nu duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn. Daarnaast betoogt de verzoekster nog dat in ieder geval tevens dient te worden geoordeeld of de aanvrager niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, hetgeen impliceert dat dient te worden nagegaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken.

De Raad merkt vooreerst op dat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster lijkt voor te houden, geenszins een algemene verplichting kan worden gelezen om de beschikbaarheid van de toegankelijkheid tot deze of gene behandeling in het land van herkomst of verblijf concreet te onderzoeken. Een beoordeling en onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid is slechts nodig indien een ziekte voorligt die daadwerkelijk een behandeling vergt, waarbij deze behandeling werkelijk noodzakelijk is en waarbij zonder adequate behandeling een reëel risico optreedt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dan ook niet zo worden begrepen dat de verweerder steeds, en ongeacht de concrete aard van de aandoening en het al dan niet noodzakelijk karakter van de verdere behandeling, dient na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en (financieel) toegankelijk zijn.

De verzoekster verliest *in casu* uit het oog dat de ambtenaar-geneesheer op zicht van de door haar voorgelegde medische stukken heeft geoordeeld dat er wat betreft de arteriële hypertensie sprake is van “een wijdverspreide chronische aandoening die zelfs onbehandeld op korte termijn geen grote risico's inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit” en “Wat betreft de mentale retardatie bij deze doofstomme dame, (we) hiervoor in België (ook) geen goede oplossing (hebben). Het aangebracht gezondheidsprobleem in dit dossier betreft een aangeboren irreversibele aandoening van het gehoor en is niet beïnvloedbaar door medicamenteuze therapie. De voorgeschreven therapie is wenselijk doch louter symptomatisch en derhalve niet levensnoodzakelijk of van enige invloed op dit chronisch probleem zelf.”. De ambtenaar-geneesheer leidt hieruit af dat “[de] terugkeer [...] naar ongeacht welk land geen enkele invloed heeft op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene” en stelt daarnaast vast dat er geen verdere medische complicaties zijn geweest noch recente hospitalisaties of acute opstoten van wat dan ook. Deze concrete vaststellingen worden door de verzoekster niet betwist.

Het algemene besluit van de ambtenaar-geneesheer luidt als volgt:

“Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Nu de ambtenaar-geneesheer op grond van de hierboven toegelichte, en niet betwiste, vaststellingen concludeert dat er geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef, is het duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer, en met hem de gemachtigde, wel degelijk uitdrukkelijk heeft gemotiveerd met betrekking tot de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekster maakt op geen enkele wijze concreet aannemelijk waarom de opgegeven motieven en de concrete evaluatie van de voorgelegde medische verslagen niet zouden volstaan om te besluiten dat geen sprake is van een ziekte die actueel een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Op dit punt voert de verzoekster geen concreet betoog. Waar zij stelt dat niet afdoende werd gemotiveerd met betrekking tot de vraag of er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf, wijst de Raad er op dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies duidelijk heeft geoordeeld dat er geen aandoening voorligt die actueel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er *“geen behandeling is”* in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. De Raad benadrukt dat de verzoekster niet betwist dat de arteriële hypertensie zelfs onbehandeld op korte termijn geen grote risico's inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en dat de mentale retardatie ook in België niet goed kan worden opgelost en dat het feit dat de verzoekster doofstom is een aangeboren irreversibele aandoening van het gehoor betreft die niet beïnvloedbaar is door medicamenteuze therapie terwijl de voorgeschreven therapie louter symptomatisch en derhalve niet levensnoodzakelijk of van enige invloed is op dit chronisch probleem zelf. De verzoekster toont niet concreet aan dat de analyse die de ambtenaar-geneesheer maakt omtrent de aangevoerde aandoening en omtrent de actuele noodzaak aan behandeling, niet zou volstaan om tot de conclusie te komen dat ook aan het tweede toepassingsgeval van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet is voldaan.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer, gelet op de hoger besproken motieven van het advies van 3 mei 2013, duidelijk ingaat op de aangevoerde aandoeningen alsook dat hij de geattesteerde behandeling en risico's bij gebrek aan behandeling, heeft beoordeeld in het licht van de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

De verzoekster stelt voorts dat een gebrek aan levensbedreigend karakter de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet verhindert en dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) het voorhanden zijn van een acute levensbedreiging niet vooropstelt als absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. De loutere verwijzing naar artikel 3 van het EVRM zou dan ook de draagwijdte van artikel 9ter, dat een ruimer toepassingsgebied heeft, miskennen.

Dienaangaande verwijst de Raad naar het hierboven geciteerde advies van de ambtenaar-geneesheer en naar hetgeen reeds werd geoordeeld aangaande de motiveringsplicht. Hieruit blijkt dat de ambtenaar-geneesheer, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, zich geenszins beperkt heeft tot het aftoetsen van de medische problematiek van de verzoekster aan het criterium van de levensbedreigende ziekte in de rechtspraak van het EHRM omtrent de uitwijzing van ernstig zieke vreemdelingen. De ambtenaar-geneesheer heeft op duidelijke wijze geoordeeld omtrent beide afzonderlijke toepassingsgevallen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zelf en de verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de concrete evaluatie van de voorgelegde medische gegevens, evaluatie die is opgenomen in het advies van 3 mei 2013, niet pertinent of draagkrachtig zou zijn teneinde te besluiten dat: *“Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef”*.

Derhalve is de vermelding in het advies van de ambtenaar-geneesheer dat *“Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten*

van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte”, een overtollig motief dat geen afbreuk doet aan de overige determinerende motieven van de bestreden beslissing, dit is met inbegrip van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 3 mei 2013. De kritiek op deze overtollige vermelding in het advies kan dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden. De concrete vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer dat de aandoening actueel geen reëel risico vormt voor het leven of fysieke integriteit en dat ze evenmin een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling vormt wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst, zodat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, volstaan *in casu* om de aanvraag ongegrond te verklaren. De kritiek op voormeld overtollig motief is zodoende onontvankelijk (RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636).

In de mate dat de verzoekster de ambtenaar-geneesheer verwijt geen concreet onderzoek te hebben gevoerd naar de beschikbaarheid van de benodigde medische zorgen in haar land van herkomst, herinnert de Raad eraan dat zij de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer, met name dat de terugkeer naar ongeacht welk land geen enkele invloed heeft op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene en dat het aangebracht gezondheidsprobleem een aangeboren irreversibele aandoening betreft van het gehoor die niet beïnvloedbaar is door medicamenteuze therapie en dat deze therapie louter symptomatisch is en derhalve niet levensnoodzakelijk of van enige invloed op dit chronisch probleem zelf, niet betwist. Zoals hierboven besproken, heeft de ambtenaar-geneesheer zich, op grond van een gedegen analyse van de voorgelegde medische attesten, op het standpunt gesteld dat het niet blijkt dat er actueel een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er in het land van herkomst/verblijf “geen behandeling is” *tout court*. Het gaat hem dan ook niet om de vraag of deze of gene behandeling adequaat is, noch over de vraag of deze of gene behandeling beschikbaar of toegankelijk is. Immers is de ambtenaar-geneesheer van oordeel dat niet blijkt dat een afwezigheid van behandeling op zich een actueel en reëel risico met zich mee zal brengen op een onmenselijke of vernederende behandeling. De verzoekster toont niet concreet aan dat de analyse die de ambtenaar-geneesheer maakt omtrent haar aandoeningen en omtrent het niet noodzakelijk en onnuttig dan wel onwerkzaam karakter van de behandeling, niet zou volstaan om tot deze conclusie te komen. De verzoekster toont niet aan waarom, gelet op en in weerwil van de concrete vaststellingen in het advies van de ambtenaar-geneesheer, zich *in casu* een daadwerkelijk onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze of gene behandeling opdrong. Zoals hierboven toegelicht, kan een dergelijke algemene onderzoekspllicht niet in artikel 9ter van de vreemdelingenwet worden gelezen en volstaat de vaststelling, zoals *in casu*, dat een gebrek aan of afwezigheid van een behandeling sowieso niet leidt tot een onmenselijke of vernederende behandeling (cf. RvS 7 september 2016, nr. 12.133 (c)).

Waar de verzoekster verwijst naar een aantal arresten van de Raad, dient erop te worden gewezen dat deze geen precedentenwerking kennen en dat de verzoekster geheel nalaat om aan te tonen dat de gevallen die tot de door haar genoemde arresten hebben geleid (onder meer gelet op de concrete vaststellingen in het thans voorliggende advies van de ambtenaar-geneesheer), dermate gelijkaardig zijn aan haar geval dat eenzelfde beslissing zich zou opdringen.

Er dient dan ook te worden besloten dat verzoekster niet aantoonde dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies, op basis van de medische gegevens die voorlagen, niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het advies is tot stand gekomen met miskennen van de beschikbare medische gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. De vaststellingen in het medisch advies van 3 mei 2013 volstaan om de aanvraag af te wijzen. De verzoekster toont niet aan dat de ambtenaar-geneesheer en met hem de gemachtigde, binnen hun appreciatiebevoegdheid, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben gehandeld.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel, blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In hetgeen als een tweede middel kan worden beschouwd, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 9ter van de vreemdelingenwet.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“WAT BETREFT HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

ENIG MIDDEL: Schending van artikel 7, 1ste lid, 2° en artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 EVRM.

Het bevel genomen opzichtens verzoekster is gesteund op artikel 7, 1ste lid, 1° vreemdelingenwet.

Er wordt gesteld dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en/of visum.

Zoals aangetoond is de beslissing tot weigering artikel 9ter vreemdelingenwet nietig; het bevel steunt op een nietige beslissing.

Het verzoek 9ter vreemdelingenwet dat in principe nog zou moeten onderzocht worden gezien de nietigheid van de eerste bestreden beslissing, houdt in dat zolang het verzoek loopt het verblijf in België dient aanvaard te worden.

Alleszins en minstens is het bevel gegeven aan een persoon die zich beroept op artikel 3 EVRM nietig, zolang de gronden waarop het verzoek gesteund is nog dienen onderzocht te worden.”

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet met enige onwettigheid is behept. Er is derhalve dan ook geen reden om het bevel om het grondgebied te verlaten te vernietigen omdat dit bevel zou zijn gesteund op een nietige beslissing.

Het EHRM oordeelt voorts met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, dat enkel “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Nu de medische verblijfsaanvraag wel degelijk werd onderzocht en gelet op het feit dat geen onwettigheden noch een onredelijke beoordeling kan worden vastgesteld inzake het besluit dat de verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of voor de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan behandeling in het land van herkomst, kan verzoeksters vage betoog niet volstaan teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM aan te nemen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE